

jest ovšem klam jen, nemůže-li býti jako takový poznán prostředky, které jsou klamané osobě po ruce již v době klamu, přesněji v době mezi klamným jednáním (předstíráním) a rozhodnutím, k němuž se klamaná osoba klamem přiměje. Lstivým bylo tudíž i souzené jednání stěžovatelovo; neboť klamaná Hermína K-ová se nemohla — podle rozsudečných zjištění, že trpí dalekozrakostí a stvrzenka byla psána drobným písmem — řádně přesvědčiti o doslovu kvitance a vybízení stěžovatelovo k podpisu bylo energické, stěžovatel naléhal, by byla stvrzenka podepsána ihned. Předpokladu lstivosti není na závadu, že stěžovatel odevzdal s prvopisem stvrzenky i průpis; jeho skutečný obsah nemohl z týchž důvodů jako skutečný obsah prvopisu býti poznán již před podpisem, nýbrž teprve dodatečně, teprve v době, kdy byl už předsevzat úkon, k jehož vylákaní klam směřoval. Poškozovací směr souzeného jednání a zlého úmyslu pachatele nejsou vyloučeny tím, že se stvrzenka netýkala pohledávky klamané osoby, nýbrž osob jiných, jsou-li mezi klamanou osobou a věřitelem takové, najmě — jako v souzené trestní věci — osobní vztahy, pro které mohl pachatel předpokládati, že věřitelé uznají účinnost zaplacení, třebaže se udánlivě stalo k rukám klamané osoby, nehledíc ani k tomu, že stvrzenky lze použiti k uplatňování nároků na náhradu proti oklamané osobě (k jejímu poškození). Škoda, proti jejímuž způsobení čelí ustanovení § 197 tr. zák. nemusí nastati přímo, bezprostředně z klamu nebo z vylákaného úkonu klamané osoby; stačí, že k ní dojde nepřímou nebo může k ní dojiti nepřímou použitím vylákaného úkonu (stvrzenky) k nátlaku na vůli osoby, jež má býti poškozena, nebo jako průvodního prostředku v rozepři. Jsouc písemným projevem osoby od pachatele různé, liší se stvrzenka, k jejímuž podpisu doslo v důsledku lstivého klamu, podstatně od ústního prohlášení samotného pachatele, takže nelze ji ani co do bez-trestnosti klásti na roveň pouhého, vědomě nesprávného udání procesní strany v civilní rozepři.

Čís. 4436.

Trestného činu podle § 222 tr. zák. se dopouští i ten, kdo hledí přiměti svědka, by o d v o l a l pravdivou výpověď.

(Rozh. z 1. července 1932, Zm. IV. 232/32.)

Soud první stolice uznal obžalovaného D. G. vinným i zločinem svádění ke křivému svědectví podle §§ 222, 226 tr. zák., jehož se dopustil tím, že vícekrát buď osobně nebo prostřednictvím jiných, hrozbami nebo po dobrém, hleděl přiměti svědka J. M., aby před soudem v trestním řízení proti němu a spoluobžalovanému B. B. jako svědek nevypovídal nic, co by usvědčovalo obžalované z trestného činu, resp., aby svoje dosavadní svědecké výpovědi jako nepravdivé odvolal. Odvolací soud potvrdil rozsudek nelézacího soudu co do viny, zrušil jej však pro zmatečnost podle § 385 č. 1 b) tr. ř. co do kvalifikace, pomínuv kvalifikaci trestného činu podle § 226 tr. zák.; neshledal totiž podstatných náležitostí zločinu podle tohoto zákonného ustanovení, neboť svádění se stalo v době, kdy svědek ještě nebyl vzat do přísahy.

Nejvyšší soud zmateční stížnost obžalovaných jednak odmítl, jednak zamítl a uvedl mezi jiným

v d ů v o d e c h :

Zmatek podle § 385 č. 1 a) tr. ř., napadajíc rozsudek soudu druhé stolice pro odsouzení D. G. pro zločin podle § 222 tr. zák., odůvodňuje zmateční stížnost tím, že i kdyby bylo pravda, že se pokusil J. M. přiměti k tomu, aby odvolal svou výpověď před vyšetřujícím soudcem, není tím ještě dána skutková podstata zločinu podle § 222 tr. zák., poněvadž tento zákonný předpis netrestá navádění k odvolání výpovědi, nýbrž předpokládá, že pachatel svádí svědka, jenž dosud nebyl vyslechnut, k tomu, aby učinil na soudě výpověď na něm požadovanou. Soud odvolací, přijav skutková zjištění soudu první stolice, vzal za prokázáno, že obžalovaný D. G. dne 18. února 1931 v době, když již svědek J. M. byl zavolán k výslechu jako svědek v této trestní věci, poslal k němu Š. K. s prohlášením, že J. M. odvolává své výpovědi, dosud ve věci tajné palírny učiněné, jakožto nepravdivé, by je podepsal, a že později naléhal na J. M. prostřednictvím svého zaměstnance Š. K. v době židovských svátků »smíření«, aby se s ním smířil a svoje dřívější svědecké výpovědi i u úřadů i u soudu odvolal. Důsledkem toho byl obžalovaný D. G. uznán vinným, že v roce 1931 vícekrát hleděl přiměti J. M. k tomu, by na soudě za trestního řízení proti němu a proti B. B. jako svědek nic nevypovídal, co by B. B. ze zneužití moci úřední a z podplácení a D. G. z účastenství na těchto činech usvědčovalo, resp., aby svoje svědecké výpovědi, dosud u soudu složené, odvolal jako nepravdivé, že tedy hleděl J. M. přiměti ke křivému svědectví v trestní věci o podstatných okolnostech této věci se týkajících, resp. ke křivému svědectví odvoláním dřívějšího pravdivého svědectví. Spatřuje-li tudíž zmateční stížnost skutkovou podstatu zločinu podle § 222 tr. zák. v tom, že pachatel svádí svědka, aby na soudě vypovídal tak, jak mu pachatel předepsal, nemůže spatřovati porušení zákona v tom, že D. G. byl uznán vinným, že hleděl J. M. přiměti, by jako svědek nevypovídal nic, co by B. B. usvědčovalo ze zločinu zneužití moci úřední a z podplácení a D. G. z účastenství na těchto činech. Podle § 222 tr. zák. dopouští se zločinu, kdo hledí někoho v trestní věci přiměti ke křivému svědectví. Jest zjištěno, že v době činu obžalovaného D. G. byl J. M. k soudu v trestní věci proti B. B. a společníkům jako svědek předvolán, případně již slyšen. Jestliže tedy za tohoto stavu věci obžalovaný D. G. působil na J. M. jakožto svědka v trestní věci tak, jak uvedeno ve výrokové části rozsudku soudu prvé stolice, byl právem uznán vinným zločinem podle § 222 tr. zák.

Čís. 4437.

Štátny zástupca, nariadiвши stopovanie, je oprávnený vo vlastnom obore pôsobnosti samostatne zisťovať, či jestvujú dôvody vylučujúce trestnosť činu, a okresný súd alebo vyšetrojúci sudca (§ 86 tr. por.) sú povinní vyhovieť požiadaniu štátneho zástupcu aj v tomto smere.

K pojmu »trestného činu« v smysle ustanovenia § 101 č. 1 tr. por.

(Rozh. z 8. júla 1932, Zm III. 275/32.)